

REVISTA
CLUBULUI DIN ARAD

conversația

APARE SUB CONDUCEREA UNUI COLEGIU DE REDACTIE

Tirajul: 2000 exemplare

Anul I, nr. 4, 19 mai 1970

Pretul unui exemplar 5 lei*

S U M A R

conversația

cu domnul M I R C E A

MIHĂIEȘ

Mă tem de vioii sinucigași numiți a legători

PAG. 2

conversația

CU D O M N U L

D O R U MIHIT

Directorul *ziarului*

TIMISOARA

PAG. 3

SENS CIRATORIU

PAG. 9.

SUSPICIUNE Iran Galea

PAG. 10

SEMNELE VREMII

Până ieri era enorm dădă izbuteai să copiezi realitatea cât mai fidel. Nu trebuia decât reprodușă și oferită cititorului. Adevărul. Astăzi nu mai ajunge. Ziaristul trebuie să se clarifice, să devină un mag, un cititor în piatră. Nenumărate și amestecate sînt semnele vremii. Se chehtuiește mult ciment, mai ales în cimitirele proaspete. Presa apare, dar nu se vinde. Și nu se vinde pentru că nu se distribuie. Schemele s-au lărgit, au apărut posturi noi, oamenii avansează impetuos. Uneori se multumesc să se mențină pe vechile locuri, sub o titulatură ușor modificată. Mulțimi de cetățeni se adună în prețe, scandează și aplaudă, refuză să doarmă acasă. Alți se vorni, dimpotrivă, dorm și în parlamentul provizoriu. Mai ales acolo. Poliția adastă galeș pe la margini. Nică ea nu mai muncște. În schimb, vechii voluntari și-au reluat activitatea cu zel sporit. Generalii pe cap de locuitor s-au înmulțit, ceea ce aduce un aer tropical de țesta mexicană. Armata scoate din foc castanete, predându-le apoi regulamentul celor în drept. - Cine sînt aceștia? - Cei ce nu participă la campania electorală pentru președinție sînt mai înjurăți decît cei ce participă. În schimb, doi dintre viitorii posibili președinți vorbesc despre posibila lor retragere din cursă. Al treilea - care e primul - se încapăținează, însă, să câștige un joc cu un singur participant. Peste noapte zidurile se acoperă de noi inscripții, în timp ce așizele sînt sfășiate. Și într-un caz și într-altul, harnice mîini nevăzute. Unii tineri au îmbătrînit de la o zi la alta, alții, bătrîni, și-au redescoperit tinerețea. Femeile fac politică, înjură și cîțesc ziarul, bărbații se prostituează. Vechile cozi au dispărut, făcînd loc noilor cozi. Copiii învață să mște, să izbească, să-și facă loc. Falșii profesori vestesc izbăvirea, cei autentici vorbesc despre timpuri fără speranță. Schimbări de experiență prin penitenciare. Se refuză dialogul în numele dorinței de dialog. Muncitorii sînt foști sărani, intelectuali sînt foști muncitori, sărani sînt foști intelectuali. Numai comuniștii nu sînt foști și își păstrează optimismul intact. Nu mai nasc viței cu trei capete. Nu mai trec pe cerul patriei comete prevestitoare de noi zodii. Capul lui Mihai Viteazul a căzut trist în pulbera Turzii. Chiar astăzi, anunță posturile străine, Christos se va ridica triumfător la ceruri. Domnul ministru Stănculescu se declară de acord cu domnul Rafiu că într-o democrație armată nu trebuie să intervină decît în situații cu totul excepționale.

OVIDIU PECICAN

conversația

cu domnul M I R C E A

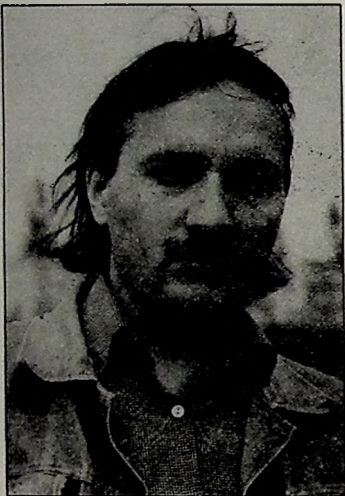
MIHĂIEȘ

Mă tem de vioii sinucigași numiți a legători

Florin Didilescu

- Domnule

Mircea Mihăieș, sintezi
golan ?

Mircea Mihăieș

- O, da. Chiar fără s-o fi știut, chiar fără s-o fi bănuțit. Locuiesc și eu, iată, în Golania. Mai ales de când ea s-a mutat în plin centru al primului oraș al țării. Fenomenul golănesc se identifică, în vechile regiuni de tristă amintire, cu mahaiaua și, în general, cu spațiile rur-urbane. Fragila noastră democrație a reușit, printr-o admirabilă efortare, să mute totul mai spre centru. O nouă (și originală) formă de centralizare ? Și cum să nu fie golan, cînd ai șansa ca primul bărbat al țării să fie și nașul - ideolog al mișcării ? Dar lăsînd de-o parte gluma (de gust indoienic), aș vrea să spun că admirabila ridicare a maselor din Piața Universității e cel mai frumos spectacol pe care-l dă, la această oră, Europa. Nu e, deci, de mirare, că am întîlnit oameni care jurau că, fiind în delega-

ție la București, nu s-au oțuit apropia din cauza mirosului pestilential emanat de cei care se aflau, de trei săptămîni în "țarcul" de la Intercontinental. Inșă asemenea poziții nici măcar nu mă mai revoltă. Aveam de multă vreme bănuțala - iar acum și confirmarea - că nouă, românilor, libertatea ne putea.

F.D. - De ce vă temeți, domnule Mircea Mihăieș ?

M.M. - Mă tem de pata care mi s-a așezat pe creier și ne-a paralizat orășul pînă la urmă. Mă tem de prostie. Mă tem de oligofrenia care ne păste. De infantilizarea galopantă a conștiințelor noastre. Mă tem de vioii sinucigași numiți a legători.

Dar acestea sînt numai cîteva din lucrurile de care mă îngrozesc. Mai ales mă tem, inșă, de optimismul nostru, de iluzia că deși bănuim că vom da greș la alegerile de acum, vom putea repara totul peste doi ani. Nu vom mai putea.

F.D. - Ce ați așteptat de la Adunarea Generală a Uniunii Scriitorilor ? Ce a adus ea ?

M.M. - Am așteptat să mă înțîlnesc cu prietenii de la Iași. Aș fi vrut să-mi explice cum e posibil ca orașul cu cei mai mulți dizidenți este și orașul cel mai reacionar al țării. Cum e posibil ca același aer, respirat și de Luca Pițu ori Liviu Antonesei, să aibă efectele unui puternic cloroform asupra restului populației. Cum e posibil o atît de rapidă reinerocizare a conștiințelor ?

Așteptam, apoi, să văd, în rîndul scriitorilor, o tandră despărțire de stalinisti. N-a fost să fie. Vom continua, se pare, să ne bălăncim în aceeași apă căldușă amestecată cu varii noroaie, pe care am primit-o moștenire și pe care, vai, se pare că o vom trece, prin testament, urmașilor noștri.

Ce-a adus, deci, Uniunea ? Mai degrabă aș spune că ne-a luat foarte multe. Ne-a luat iluzia că vom fi protejați în fața valului de maculatură care va acoperi, acuși, pufosașele noastre plaje literare.

F.D. - V-a surprins alegerea dumneavoastră în Comitetul Director al Uniunii Scriitorilor ?

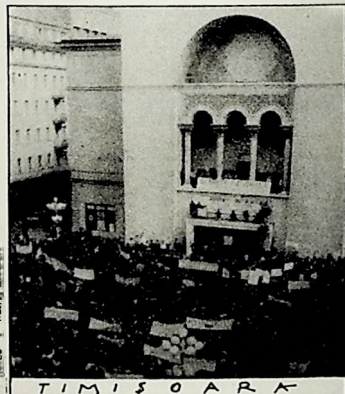
M.M. - M-a surprins, cum să nu mă surprindă ? Ceea ce ar fi, din partea mea, o dovadă de așteptată modestie. Mai puțin măgulitor, pentru mine, e că i-a surprins și pe alții !
Redevenind serios, n-am cum

să nu regret că nu și-au găsit locul, măcar în Consiliu, dacă nu de-a dreptul în Comitetul Director, cîteva dintre scriitorii tineri care ar fi meritat-o din plin. Dacă pomenesc doar numele lui Ioan Buduca, al lui Al. Cistelean sau Radu Călin Cristea, se va observa deîndată că nedreptatea e strigătoare la cer. Și că, de fapt, nu există nici un criteriu, Nici o motivare adînca. Nici o dovadă serioasă (și de seriozitate). Și atunci, de ce să mă mai uimească faptul că am fost ales ?

F.D. - Ce părere aveți despre intelectualii care se grăbesc să pactizeze cu puterea ?

M.M. - F. poate, întrebarea cea mai tulburătoare a momentului. Nu cred că-i voi înțelege vrednădată pe cei care acum, la doar cîteva luni după ce au scăpat, ca prin urechile acului, de marea primejdie a ceașismului, se avîntă cu atîta vigoare în plasa puterii. O privire atentă va dovedi, inșă, că prea puțini sînt scriitorii cu ade-vărat de valoare pregătiți să semneze pactul cu diavolul. Cei care s-au grăbit, pompieristic, să facă rușinoasele temenele, sînt cam tot vechii clienți ai omagiilor. Plus cîțiva oportuniști de modă nouă, textualistă să-i spunem, care nu prinseseră - ințîrînd prea tîrziu în literatură - culoarul (sau tunelul) vopsit în roșu, care ducea direct spre treptele tronului pe care se afla sinistrul cuplu.

Mult mai gravă este situația în care am plonjat, cu o exasperantă lipsă de fler, cîteva din oamenii de bine și de foarte bine, ca să zic așa. Un mic grup de scriitori care, după revoluție, au simțit că pierd teren în fața unor grupuri care au pătruns cu decizie în arena politică. F. aici, vorba de un sentiment

de frustrare, înaintea de a fi o conștientă pactizare cu pu-

terea. Nu-mi rămâne decît să sper că această orbire e trecătoare. Luciditatea îmi spune, însă, că mă înșel. Odată intrat în politică, în acea tulburare întrețesere de interese și determinări, e greu să mai ieși. Adică să ieși neterfeclit.

Situația aceasta e generată, în fond, de o ridicolă confuzie între puterea pe care ti-o dă puterea și puterea dată de scris. E trist că destui scriitori adevărați renunță arțit de ușor la singurele lor alinuri certe, pentru trecătoarele orgolii de a se afla, o scurtă perioadă, la ospățul puterii. Dezamăgitor și dezastrător, în același timp.

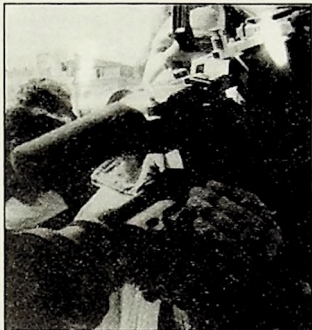

foto : man, călăin

F.D. - Un pronostic: pe cînd credeți că vor ieși din nou în larg, cu vînt la pupa, caravellele Păunescu-Luc, Unglianului & comp.?

M.M. - Din păcate, pronosticul s-a și transformat în constatare. Numitele epave morale s-au și reîntors printre noi. Cu un vînt suflînd foarte încurcător nu numai din pupa, ci și din aceleași vechi direcții. Dacă marea nomenclatură s-a reformată, la vîrf, cu atîta ușurință, care ar fi împiedimentul ca aceste plevuști peceriste să nu-și vadă în liniște de aceleași vechi practici? E o măsură în toate. Precum în ceruri, așa și pe pămînt.

F.D. - Datoriți Aradului ceva din formarea dumneavoastră?

M.M. - Dacă n-ar putea fi interpretat ca un gest de pură curtoazie, aș spune că totuși Aradul a reprezentat întotdeauna, ca și blue-jeanșii, o atitudine. O stare de spirit. Și apoi, tocmai în Arad mi-am cumpărat, în primăvara lui '68, prima pereche de blugi. Era, poate inconștient, forma noastră de a avea o primăvară pragheză. Care, ca și sus-numiții blue-jeans, n-a durat decît o vară.

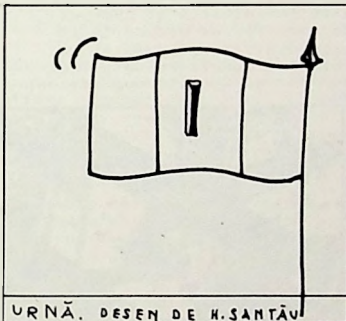
F.D. - Cum se simte un autor atunci cînd îi apare o carte după zece ani de cînd a fost scrisă?

M.M. - Exact așa cum mă simt eu acum. Zilele trecute mi-a anăruit o carte pe care am scris-o (într-o primă variație) în urmă cu zece ani. Sentimentul dominant e cel de demută și înstrăinare. De altfel, nu mai recunosc din ea decît titlul care, ca o proferie mărunță, nune în abis nu numai o stare a autorului, ci și a lumii în care trăiește: Cartea eșecurilor.

F.D. - Cum ați umple prapăstia dintre intelectuali și muncitori, falsă prapăstie pe care puterea se străduie mereu s-o adîncească?

M.M. - Înainte de a umple prapăstia dintre intelectuali și muncitori, cred că ar trebui umplut abisul dintre intelectuali și intelectuali. E absolut dezolant să vezi cum, la prima cupă de aer proaspăt, mulți dintre intelectualii noștri frunțați au început să se ... oxideze, ca unele metale inferioare.

Cîr privește distanța care îi separă pe intelectuali de muncitorime, ea este, din păcate, foarte reală. Nu e o simplă iluzie optică a naivității noastre. Sînt, în fapt, două lumi paralele, pe care murdăria ceaușistă a reușit să le mearze în egală măsură. Pe aici, poate, sentimentul că sînt egali. Nu sîntem, îi ne sînt superiori la unele capacități, noi le sîntem la altele. Din păcate, în acest moment de răscruce, ei nu vor să țină cont de doza noastră de superioritate. Partea cu adevărat

Tragică (și rog să nu-mi fie considerat acest lucru drept cinism) e că cel mai mult de ne urma acestei inconștiențe ei vor suferi. Chiar și în cazul în care se va încerca, în primul rînd, exterminarea noastră.

Timișoara, 11 mai '90

FLORIN DIDILESCU

conversația

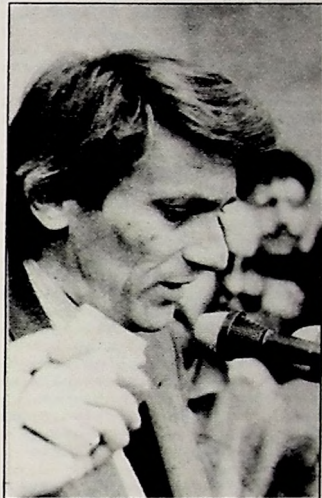
cu D O M N U L

D O R U MIHIT

Directorul "Ziarului"

TIMISOARA

A FOST UN DIALOG AL SURZILOR...

Florin Didilescu: V-ați vazut de două ori cu domnul Iliescu, cui a aparținut inițiativa celei de a doua întrevederi?

Doru Mihit: Tot nouă și aceasta, în virtutea faptului ca la prima întrevedere ne-am rezervat dreptul de a reveni dacă situația o va cere. Ni s-a răspuns că vom fi oricînd bine primiți.

F.D.: Comunicatul laconic al televiziunii m-a nedumerit. Așteptam altceva.

D.M.: A fost un comunicat stabilit "in consens", cu atît mai mult cu cît întrevederea noastră avea ca scop pregătirea unui dialog la care urma să participe grupul de reprezentare al Alianței pentru Proclamația de la Timișoara din care făceam și noi parte.

(urmare în pagina 8)

Curzio MALAPARTE

TEHNICA LOVITURII DE STAT

LOVITURA DE STAT BOLȘEVICĂ ȘI TACTICA LUI T R O Ţ K I

[urmare din numărul trecut]

Trupa de asalt a lui Troțki se compune dintr-o mie de muncitori, soldați și marinari. Elita acestui corp a fost recrutată din rândul muncitorilor de la uzinele Putilov și Wiborg, marinarii, din flota Balticii, iar soldații, din regimentele letone. Zece zile în șir, sub comanda lui Antonov Ovsienko, acești oameni ce formau gărzile roșii s-au dedicat unei serii întregi de "manevre invizibile" în chiar centrul orașului. Infiltrați în mulțimea dezerterilor care împinzesc străzile, în mijlocul dezordinii ce domnește în palatul guvernului, în ministere, în birourile Statului Major General, în clădirile poștelor, în centralele telefonice și telegrafice, în gări, în cazărmi, în conducerile serviciilor tehnice ale capitalei, ei exersează, ziua în amiaza mare și fără arme, planul tactic insurecțional, iar grupurile lor puțin numeroase (trei sau patru oameni) trec neobservate.

Tactica "manevrelor invizibile" a antrenamentului în vederea insurecției, și al cărei prim exemplu Troțki l-a dat în timpul loviturii de stat din octombrie 1917, face de acum parte din strategia revoluționară a celei de a III-a Internaționale. În manualele Cominternului găsim, enunțate și dezvoltate, principiile aplicate de Troțki. La Universitatea Chineză din Moscova, printre obiectele de învățămînt, aflăm și tactica "manevrelor invizibile" pe care Karakam, întemeindu-se pe experiența lui Troțki, a aplicat-o atât de bine la Șanghai. Tot la Moscova, la Universitatea Sun-Yat-Sen din strada Volkonka, studenții chinezi își însușesc chiar principiile pe care organizațiile comuniste din Germania le pun în practică, duminică de duminică și-n văzul tuturor, pentru a se desăvîrși în tactica insurecțională, sub privirile îngăduitoare ale poliției și ale burghezilor de treabă din Berlin, Dresda și Hamburg.

În octombrie 1917, în zilele care preced lovitura de stat, presa revoluționară, adică cea liberală, menșevică și socialist-revoluționară, nu ostenește

în a denunța opinii publice activitatea partidului bolșevic care-și pregătea, în mod deschis, insurecția. Aceeași presă îl acuză pe Lenin și pe Troțki că vor să răstoarne Republica democratică pentru a instaura dictatura proletariatului. Cei doi nu fac nici un mister din planurile lor ucigașe, adaugă ziarele burgheze, iar organizarea revoluției proletare se face fără ostentație dar la vedere. În discursurile lor către mulțimile de muncitori și de soldați îngrămădiți în uzine și cazărmi, conducătorii bolșevici anunță în gura mare că totul este gata și că ziua ridicării este aproape. Ce face guvernul? De ce nu-l arestează pe Lenin, Troțki și ceilalți membri ai Comitetului Central? Ce măsuri a luat pentru apărarea Rusiei de pericolul bolșevic?

Ar fi inexact dacă am afirma că guvernul lui Kerenski nu a luat măsurile ce se impuneau, pentru apărarea statului. Cît despre Kerenski, trebuie să-l recunoaștem meritul de a fi făcut tot ce l-a stat în putință pentru a înfrunța lovitură de stat, nici Poincaré, nici Lloyd George, Mac Donald, Giolitti ori Stresemann n-ar fi procedat altminteri. Metoda sa defensivă constă în a opune amenințătoarei insurecții sistemele de poliție în care, atât guvernările absolute cît și cele liberale, și-au pus și-și mai pun încă toată încrederea. Ar fi o nedreptate să-l acuzăm pe Kerenski de lipsă de prevedere și de mediocritate. Adevărul e că sistemele polițienești-insele erau de-a dreptul mediocre în a preveni și combate tehnica insurecțională moderată. Greșala lui Kerenski este aceea a tuturor care consideră problema apărării statului ca o problemă de poliție.

Toți cei care-i aduc lui Kerenski respectivele acuzații uită îndemînarea și curajul de care făcuse dovada, în zilele din iulie, împotriva revoluției muncitorilor și dezerterilor și apoi, în august, contra

aventurii reacționare a lui Kornilov. În august, nu ezitase să cheme chiar forțele bolșevice pentru a-i împiedeca pe cazacii lui Kornilov sa măture cuceririle democratice ale revoluției din februarie. Cu această ocazie de-a dreptul îi uimise pe Lenin: "Trebuie să ne temem de Kerenski, spunea el, nu-i un imbecil". Să fim drepți cu Kerenski; în octombrie nu putem acționa altfel decît a făcut-o. Troțki susținea că și apărarea statului este tot o chestiune de metodă. În octombrie 1917, o singură metodă era cunoscută și aplicabilă, fie că ar fi fost vorba de Kerenski, de Lloyd George, Poincaré sau Noske: clasică metodă a măsurilor de poliție.

Pentru a face față pericolului, Kerenski are grijă să umple de elevi ai școlii de ofițeri și de cazacii credincioși Palatul de Iarnă, Palatul Taurida, Ministerele, Centralele telefonice și telegrafice, precum și Statul-Major General. Cei douăzeci de mii de oameni pe care să poată conta în capitala se află, astfel mobilizați pentru a apăra punctele strategice ale sistemului organizării politice și birocratice ale statului. (Iată greșala de care Troțki nu va ezita să profite). Alte regimente sigure sînt masate în împrejurimi, la Jarskoie Selo, la Kopano, la Gachina, la Obukovo și Pulkovo: iată cercul de fier pe care insurecția bolșevică va trebui să-l străpungă pentru a nu fi înăbușită. Toate măsurile în stare să garanteze securitatea guvernului au fost luate, iar detașamente de iuncheri patrolau zi și noapte prin oraș. Cuiburi de mitraliere sînt instalate în intersecții, la extremitățile marilor artere pentru a interzice accesul în piețe, dar și pe acoperșurile clădirilor de pe bulevardul Nevski. Patrula de soldați străbat mulțimea, mășini blindate trec cu încredință și-si croiesc drum cu

SOLDAȚII LUI KERENSKI

prelungi avertismente de sirenă. Dezordinea este înspăimântătoare. "Iată greva mea generală". Ii spune Troțki lui Antonov Ovsienko, arătându-i mulțimea, ca un imens vârtej, de pe bulevardul Nevski.

Nu mai că Kerenski nu s-a mărginit doar la măsurile de poliție, ci a urnit și o întreagă mașină politică. Pe lângă intenția de-a strage de partea sa toate elementele de dreapta vrea să-și asigure cu orice preț sprijinul sfingii. Sindicatele, iată ce-l preocupă. Știe că conducătorii lor nu sînt de acord cu bolșevicii. Din acest punct de vedere, criticile aduse tezei insurecționale a lui Troțki de către Kamenev și Zinoviev sînt înțelese. Greva generală constituie un element absolut necesar insurecției. În lipsa ei, bolșevicii nu vor putea să se simtă în siguranță, iar lovitură lor va da greș. Troțki a definit insurecția astfel:

"Un pumn dat unui Paralic". De aceea, pentru ca insurecția să reușească trebuie ca viața Petrogradului să fie paralizată prin grevă generală. Conducătorii sindicatelor nu îmbrățișează această idee a bolșevicilor, însă masele organizate înclină spre Lenin. Și fiindcă masele nu sînt cu el, Kerenski vrea să-i alibă măcar pe conducătorii sindicatelor de partea sa; negociază cu el și sfirșește prin a le cîștiga, nu fără dificultate, neutralitatea. În momentul în care Lenin este informat asupra acestui fapt, îi declara lui Troțki:

"Kamenev avea dreptate. Fără sprijinul grevei generale, tactica dumneavoastră nu poate decît să dea greș." Însă Troțki răspunde: "Am de partea mea haosul general; acesta reprezintă mai mult decît o grevă generală".

Ca să înțeleagă planul lui Troțki trebuie să ne dăm seama de ceea ce era Petersburgul acelor timpuri: enorme mase de dezertori care, după ce la începutul revoluției din februarie, părăsiseră tranșeele și se revărsaseră ca un val uriaș asupra capitalei ca pentru a Jefui acest regat al libertății, își făcuseră tabăra, de șase luni, în mijlocul străzilor ori al piețelor; erau zdrențăroși, murdari, de toată mila, amețiți de băutură, dar flămânzi, timizi însu feroci, gata de răsccoală, dar și s-o ia la sănătoasa, cu sufletul măcinat de setea de răzbunare, dar și de pace. Așezați pe trotuarul bulevardului Nevski, ca pe un mal al aceluia fluviu de oameni care se scurge cu încetineală dar zgomotos, nesfîrșite giruri de dezertori vind arme, broșuri propagandistice, semințe de floarea-soarelui. În piața Znamenskaia din fața gării Moscova domnește o dezordine de nedescris: mulțimea, izbindu-se de ziduri, se dă o clipă înapoi, își adună parcă puterile,

tălăzuieste înspre înainte, se sparge ca un val înspumat de o îngrămădeală de care de luptă, de camioane, de tramvaie înghesuite în jurul statuii lui Alexandru III, cu un strigăt asurzitor ce pare, din depărtare, un strigăt de moarte.

Dincolo de podul Fontanka, la intersecția bulevardului Nevski cu bulevardul Leteynevinzătorii ambulanți de ziare, care anunță în gura mare ultimele vești, măsurile luate de Kerenski, proclamațiile Comitetului Militar Revoluționar, ale Savietului, ale Dumei Municipale, ordinele colonelului Polkovnikov amenințind cu închisoarea dezertorii și interzicind manifestațiile, mitingurile și încăierările. Pe la colțuri de stradă sînt grupuri de muncitori, de soldați, de studenți, de funcționari și marinari ce discută inflăcărat, însoțindu-și strigătele cu gesturi largi. Pretutindeni, prin cafenele ori prin staloaie, lumea își bate joc de proclamațiile colonelului Polkovnikov, care are pretenția că-i va aresta pe cei 200.000 de dezertori din Petrograd și

Foto: Max Galt

care vrea să interzică încăierările. În fața Palatului de Iarnă, au fost instalate două baterii de 75 iar, în spatele lor, cîțiva incheri, îmbrăcați în mantale lungi, se mișcă nervos încouce și încolo. În fața Palatului statului-Major General stau aliniate două rânduri de automobile militare.

Înspere Amiralitate, grădina Alexandru este ocupată de un batalion de femei, așezate pe pămînt în jurul puștilor sprînjinite una de alta în mînnunchiuri.

Piața Marinskaia e înțesată de muncitori, marinari, dezertori în zdrențe și slabi. La intrarea în Palatul Maria, reședința Consiliului Republicii, stă de gardă un detașament de cazaci cu căciuliile lor negre de blană trase peste urechi. Pumează, vorbesc în gura mare și rîd. Dacă te-ai urca chiar în înaltul cupolei Catedralei Isaac, ai putea vedea, spre apus, nori groși ridicîndu-se de la uzinele Putilov, acolo unde muncitorii lucrează cu puștile și

ta-ncărcate pe umăr; mai departe, golful Finlandei; în spatele insulei Rotin, fortăreața Crostadt, Crostadt cel Roșu, unde marinarii cu ochi limpozi de copii așteaptă în anul lui Dibenko pentru a alerga în ajutorul lui Troțki și pentru a-i măcelari pe incheri. În cealaltă parte a orașului, un nor roșcat stă proptit, parcă, de nenumăratele hornuri ale clădirilor din Cartierul Vihor; aici e ascunzătoarea lui Lenin care, palid și nervos, și-a pus o perucă ce-i dă aerul unui biet cabotin de provincie. Nimeni n-ar putea recunoaște în acest bărbat fără barbă, cu peruca bine trasă pe frunte, pe cumplitul Lenin în fața căruia Rusia întreaga tremură. Prin fmejurimi, chiar în uzinele Vihor, gărziile roșii ale lui Troțki așteaptă ordinele lui Antonov-Ovsienko. Femeile din cartier au priviri tăioase, fețele triste. La căderea serii, îndată ce întunericul pare a face străzile mai largi, bande de femei înarmate se îndreaptă spre centrul orașului. Zile în zile, aceeași migrație a proletarilor: mulțimi nesfîrșite se mișcă de la un capăt la celălalt al capitalei pentru a se reîntoarce în cartierele și străzile de unde au pornit după nenumărate cesari petrecute la mitinguri, la manifestații ori răzmerițe. În cazărmi, în uzine și-n piețe publice-mitinguri după mitinguri. Întreaga putere-Sovietelor! ... Tar vocile răgușite ale oratorilor se sting în faldurile steagurilor roșii. Urcați pe acoperișurile caselor, cu mina pe trăgaciul mitralierelor, soldații lui Kerenski ascultă acest cor de voci aspre ce urcă pînă la ei; nepăsători, ronțite semințe de floarea-soarelui, iar cojile le-aruncă în capul oamenilor ce umplu străzile.

Noaptea se lasă peste oraș ca un nor căzut fără viață. Pe imensul bulevard Nevski marea dezertoriilor urcă spre Amiralitate. În fața catedralei Kazan, sute de soldați de femei și muncitori și-au făcut tabără și stau alungiți pe pămînt. În întregul oraș domnește neliniștea, dezordinea și delirul. Și deodată, din această mulțime, oameni înarmați cu cuțite, cu ochi tulburați de atîtea nopți de neodihnă, se vor năpusti asupra patrulelor de incheri și asupra batalionului de femei care apără Palatul de Iarnă. Alții, spărgînd porți ori forțînd uși îi vor căuta pe "burjui" în propriile lor case; pe unii îi vor găsi cu ochii cășcați de spaimă în chiar paturile lor din care somnul fusese demult alungat. Căci febra insurecției a ucis somnul orașului. Precum Lady Macbeth, Petrogradul nu mai poate dormi. Noaptea sale sînt bîntuite de mirosul sfingelui.

La contestation au régime de Ion Iliescu ne désarme pas. Nouvelle manifestation hier à Bucarest et à Timisoara, notamment où l'opposition s'est fédérée dans une large alliance antigouvernementale.

ROUMANIE : LE POUVOIR EST DANS LA RUE

ION ILIESCU: "NU SÎNT UN SUPORTER AL VECHILUI REGIM"

manifestation hier à Bucarest
alliance antigouvernementale

D.R. : - Aici fost un dizident curajos, dar din interiorul PCR. Multi asteaptă să vă exprimat o ruptură mai clară față de vechiul angajament comunist.

I.I. : - Dar am manifestat această ruptură. Chiar de dinaintea revoluției. La Timisoara, în 20 dec., deci cu două zile înainte de căderea lui Ceaușescu, se scanda numele meu. Aceasta este dovada că reprezentam, de multă vreme, opoziția fostului regim. Trebuie oare, doar pentru altă, să excludem din societate cele patru milioane de foști membri PCR.

D.R. : - Nu erati doar un simplu aderent al PCR, cu scopul de-a avea privilegiul să urmati niste studii superioare sau să obtineti un anumit post. Ați făcut o carieră importantă chiar în sinul partidului. Un partid direct răspunzător de întregul cortegiu de onori ale dictaturii. Regreți acest lucru?

I.I. : - Este mai mult decât un regret: un proces de constituire pe care și l-a făcut fiecare. Din acest punct de vedere fiecare a avut o anumit responsabilitate în perpetuarea sistemului, vinovăția este generală. În același timp, personal, nu mă simt vinovat, pentru că am încercat să mă detașez.

POUVOIR

D.R. : - Unii dintre detractorii dumneavoastră vă descriu ca pe un nou Ceaușescu. Am mai auzit spunându-se, mai moderat și mai scigitor, în același timp: "Iliescu este un fel de Dubcek." Acum 20 de ani ar fi fost un om providențial. Dar astăzi, orice de simăbil ar fi, este învochit. Avem nevoie de oameni total ruși de comunism. Vremurile sînt ale celor precum Havel."

I.I. : - Cehoslovacia și-a trăit Primăvara sa acum 20 de ani. De atunci a aparut o noua generație; cea a lui Dubcek s-a erodat. La noi n-a existat această echipă de schimb. Dar asta nu înseamnă că sîntem mai puțin hotărâți pe calea înspre democrație.

ENTRETIEN

Ion Iliescu: « Je ne suis pas un supporté de l'ancien régime »

ROUMANIE

La manifestation contre le président Iliescu prend de l'ampleur à Bucarest

Des milliers de manifestants contestent la présence de communistes au gouvernement

A moins d'un mois des élections, qui se dérouleront le 20 mai, la tension s'aggrave de jour en jour en Roumanie. La manifestation anti-communiste de Bucarest est témoin, elle qui, partie de quelques centaines de participants à la place de l'Université, résonnant au-delà des milliers de manifestants et s'étendait dans tout le centre de la capitale, érigent même des barricades dans le boulevard Balceanu.

PAR NICOLETTE FRANCK

Cette manifestation, que les policiers ne semblent pas pressés de combattre, est en fait un mouvement contestataire inspiré par le « Proclamation de Timisoara », un document suscitant apparemment l'enthousiasme de très nombreux Roumains. Lancée lors d'une manifestation à Timisoara, le 11 mars dernier, la « Proclamation » énumère en trois points les origines de la révolution de décembre (à laquelle ont participé les habitants de cette ville de tous âges, religions et ethnies), ainsi que les mesures d'urgence à prendre pour assurer la démocratisation de la Roumanie.

La Securitate visée

Parmi ces dernières se trouve, au point 8, l'interdiction à imposer aux anciens « activistes » du PC et officiers de la « Securitate » de se présenter comme candidats aux élections durant trois législatures consécutives comme aussi, à la fin de la période du pays. Ceci, en tant que « symbole de notre rupture d'avec le communisme ». M. Iliescu est ainsi personnellement visé.

Ont soutenu à cette Proclamation, outre le Conseil municipal de Timisoara, neuf organisations

D.R. : - [...] Ce credeți despre propunerea concretă a unui grup de intelectuali din Timisoara, care a avut un ecou larg în întreaga țară: candidaturile foștilor activiști să fie excluse vreme de 3 legislaturi?

I.I. : - Este o propunere agresivă și partizană, inspirată de partidele istorice: PNL, PNT, PSD. Ei doresc să fie eliminate anumite cadre ale FSN-ului și, mai ales, eu. Nu poate fi schimbat totul într-o zi. Doar încheiat cu încetul se vor înnoi structurile și oamenii. Aceste grupuri de intelectuali și aceste partide nu o înțeleg. Ei folosesc metode ca: insultă, calomnia, tulburarea ordinii publice, care sînt nedrepte de o poziție critică seri căsă.

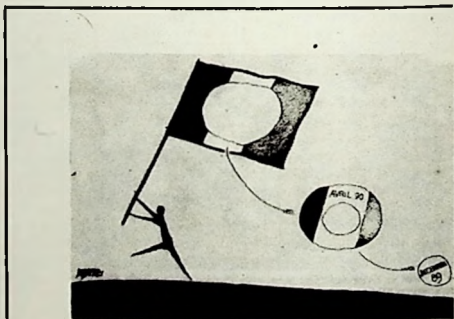

DIMITRU DINCA, un leader de l'opposition, harangue la foule (Keystone)

estudiantines, d'écrivains, de journalistes, des associations de Hongrois, d'amis roumano-hongrois, etc. Y adhérent en quelques jours de nombreuses associations de plusieurs villes de Roumanie. Et on continue d'y adhérer, non sans difficultés croissantes cependant. Ainsi à Jassy, le 13 de ce mois, quelques étudiants et jeunes ouvriers ayant ramassé à la Place de l'Union plus d'un millier d'adhésions à la Proclamation de Timisoara en moins d'une heure ont été violemment attaqués par des indivi-

us en civil, les accusant d'avoir l'air de vouloir le retour du roi et autres des communistes en général. Iliescu en particulier.

Les manifestations, comme les trois par des « inconnus » se multiplient en concluant que la vraie s'commence entre les mains de la police pauciers qui constituent le plus grand risque de conduire à une

(urmare din pagina 3)

F.D.: Bănuiesc că ați plecat pregătiți pentru o confruntare de principii. Ați dori să detaliați punctele fierbinți ale dialogului ?

D.M.: A fost un dialog al surzilor și tocmai de aceea domnul Iliescu a tinut să remarce faptul că "s-a înțeles bine cu reprezentanții timișoreni". În realitate, ne-a lăsat să-i spunem tot ce avem pe suflet, ne-a ascultat toate reproșurile fără să ne dea vreun raspuns convingător, angajant. Punctele fierbinți au fost cele știute așa că mă voi rezuma să citez din

"DOLARULUJON" DESEN DE H. ȘANTĂU

memorie frânturi de dialog:

- Cum este posibil ca o cauză atât de dreaptă, cauza Revoluției, să fie promovată prin Dimineața, Azi, Adevărul, unde s-au adunat adulterii fostei clici și toate lăturile presei românești ?

- Nici ziarele voastre nu sînt mai prejos.

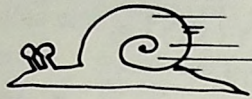
- Dar nici măcar în vremea Ceaușecului nu s-a ațentat, n-au fost întinate în asemenea măsura personalității incontestabile ale culturii românești. (Ne refeream, desigur, la atacurile împotriva lui Gabriel Liiceanu).
Sau:

- Care a fost substratul real al vizitei de lucru de douăsprezece minute într-o mare întreprindere (I.M.T.), timp în care nu poți afla nici rezolva niciuna din problemele serioase ale respectivei unități. În acest scop există ministerele, miniștrii, ori alte foruri tutelare. În nici o țară președintele nu-și face propria campanie electorală. Sub paravanul "vizitelor de lucru" cu atât mai mult cu cît celorlalte partide ori candidații le este interzis acest lucru.

- N-am vrut să mă duc, dar am fost invitat.

- N-ați remarcat ca ați

VOTAȚI

Singurul partid
al schimbărilor
RAPIDE

DESEN DE H. ȘANTĂU

fost invitat de aceleași persoane cu care, altădată, s-a fotografiat Ceaușescu ?
Sau:

- De ce la mitingurile F.S.N. nu se strigă "jos comunismul" !

- ...

Ori:

- De ce în iurul F.S.N. s-au regrupă nomenclaturiştii ?

- Prin punctul 8 promovați o politica de cadre ceaușistă, interzicînd unor oameni nu numai să-și exercite drepturile cetățenești, dar și să participe la reconstrucția țării. Utilizați metode nedemocratice pentru promovarea democrației.

- În schimb Dvs. invocați principii democratice în apărarea unor indivizi promovați pe principii nedemocratice de factură bine cunoscută: fidelitate față de Ceaușescu, servilism, dosar impecabil, fermitate în transmiterea de indicații și sarcini.

F.D.: Nu cred că discuțiile au putut avea loc însoțite de surful, de acum electoral, al domnului Iliescu. Ați putea să ni-l înfățișați și altfel decît îl știm de la televizor ?

conversația

CU D O M N U L

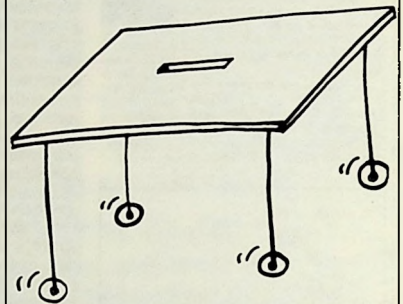
D O R U MIHIȚ

Directorul "Ziarului"

TIMISOARA

**A FOST UN DIALOG AL
SURZILOR...**

D.M.: Structurat-activist comunist (nu și-a declinat niciodată crezul în idealurile comuniste). Strategie de discuție - tipică de activist. Nu se instituie niciodată în opozan, creindu-ți impresia că întotdeauna te ascultă și chiar îți împărtășește părerile. Cînd nu mai are argumente, jignește sau face sofisme, abătîndu-se de la fondul problemei. Uzează de fraze sempreparate, are răspunsuri standardizate și își exersează în permanență farmecul personal. Posibil să fie la mijloc o anumită labilitate psihică care îi permite să treacă ușor de la duos la tăios și

"URNĂ" DESEN DE H. ȘANTĂU

care se exprimă în mod special printr-o crîsnare exagerată atunci cînd se simte, ca să zic așa, încolțit, copleșit de argumentele interlocutorului. Atunci își pierde umorul. (Trebuie precizat că aceasta a doua întrevedere s-a desfășurat sub auspiciile simțului umorului, fapt ce ne-a permis continuarea și epuizarea punctelor din program). A respectat regulile conversației, exceptînd răspunsurile la care nu avea argumente. Pare anămat de bune intenții și poate că ar fi mai fericit dacă ar fi găsit formula optimă de a se dezghera de nomenclatură, de cei încriminați în punctul 8. Nu el are nevoie de ei, ci Frontul are nevoie de el. Asta presupunînd că este un om cinstit. Ar fi mai greu pentru Domnia sa dacă ar trebui să-și explice activitatea din vremea cînd era secretar U.T.C. al P.C.R., prim-secretar ia Iași, cuvîntarea la congresul de poimînă, cel cu Pîrvulescu, să-și explicitizeze atitudinea față de Basarabia și nu în ultimul rînd atitudinea față de aceasta a doua Revoluție făcută de tînari și de intelectualii de frunte. Și ar mai fi o problemă: cum vede Domnia sa situația de a fi președinte fără Constituție. Pe care Constitu-

ție va depune jurământul ? Pe cea moștenită de la Ceaușescu? Intenționează cumva, în felul acesta să o valideze ?

F.D.: Spiritul Proclamației, la început, a deranjat. Acum, de-a dreptul supără...

D.M.: Există două categorii de supărați pe Proclamație. Mai întâi sînt cei vizați direct de punctul 8 (considerăm nomenclatura persoanele ce au ocupat funcții în aparatul de partid remunerate pentru aceasta, pînă la nivelul de simplu activist, precum și persoane din administrație care au avut funcții de decizie obținute pe bază de dosare și studii politice). În al doilea rînd, o mare parte din populația țării așază afectiv de domnul Iliescu oameni care fac parte dintre aceia ce au nevoie de un idol cărui îi construiesc o imagine care să le convină. Acest fenomen, și nu spun o noutate, își are explicația în spiritul idolatru educat pe severent pe vremea lui Ceaușescu sau, poate, în starea de oboseală politică. Într-o atare situație, soluția prezentată li se pare cea mai apropiată de capacitatea lor de receptare a realității politice imediate și de atașamentul lor sincer, dar nedublat de o înformare suficientă.

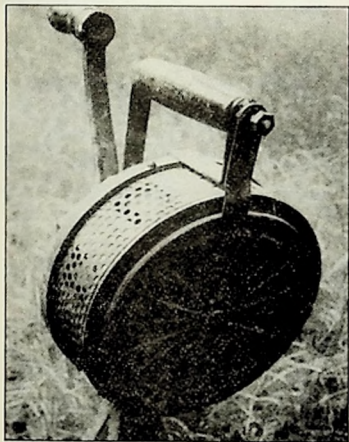

Foto : man, călări

F.D.: Credeți că bătălia pentru punctul 8 este pierdută ?

D.M.: Nu, categoric nu. Frontul însuși, după alegeri va da primele semne că asimilează mult discutatul punct 8.

F.D.: Care va fi viitorul partidelor politice după alegeri ?

D.M.: Le așteaptă o perioadă de criză. După care, cele cu adevărat viabile vor căpăta personalitate din ce în ce mai

pregnantă.

F.D.: Ce șanse dați în alegeri candidaților independenți ? Care va fi rolul lor ?

D.M.: Nu vor fi foarte numeroși, dar vor fi. Și fiindcă independenți puri nu există, rolul lor va fi: pro sau contra Frontului. Cît despre Front, va duce o politică social-democrată cu nuanțe de la roz la roșu.

F.D.: Ce procent credeți că va întruni opoziția în noul Parlament ?

D.M.: 15 - 20 %

F.D.: Nu păreți optimist.

D.M.: M-aș bucura să greșesc.

Timișoara,
12 mai 1990

FLORIN DIDILESCI'

Foto : man, călări

SENS GIRATORIU

"AM CREZUT CĂ MI-A SUNAT CEASUL"
(Ce se întîmpla în 22 decembrie la Iași)

DAN PETRESCU își aminteste: "Cînd am aflat la radio că starea de urgență a fost decretată pe întreg teritoriul și că ministrul apărării s-a sinucis, chipurile, am crezut că mi-a sunat ceasul [...]. Așteptam și, apoi, spre amiază, o mulțime înfierbîntată mă-a invadat grădina. Strigau: s-a terminat, sîntem liberi ! Dan, vino cu noi !" Puțin mai tîrziu, în studioul de radio local, unde s-au adunat sute de manișetaniți, Dan Petrescu vorbește: "I-am convocat, prin microfon, pe secții Securității și aceștia, spre surprinderea mea, au venit să se pună sub protecția mea ! (explodează într-un hohot de rîs). Le-am spus să își dezarmeze oamenii și să aștepte derularea evenimentelor în cazărmi. Incredibil, dar m-au ascultat. Pe mine, fostul lor prizonier."

(Contemporanul, nr. 4/11 mai a.c., după Le MONDE, nr. 13975/90, din relaterile ziaristului Patrice CLAUDE). Incredibil - azi - este faptul că realitatea de mai sus a devenit, în doar patru luni, o frumoasă, îndepărtată amintire. Evenimentele, într-adevăr, se derulează, dar ... în ce direcție ?

conversația

cu DOMNUL MIHAI RADU
PRIMARUL JUDEȚULUI A R A D

„...cei noi nu sînt
n o i ...“

Foto : Florin Didilesci

Liliana Trandabur

-Domnule Mihai Radu, vă rugăm să ne spuneți cum ați fost ales primarul județului ?

MIHAI RADU

-Rectific de la început întrebarea, și deci și răspunsul: eu nu am fost ales, ci am fost numit. În seara zilei de 17 ianuarie 1990 am fost invitat la Front. Am fost condus chiar în sală în care am fost destituit în 1986; domnul Voicilă a făcut următoarea propunere: "Noi, în unanimitate am hotărît -dacă acceptați- să îndeplinim funcția de primar al județului. Am răspuns foarte scurt: "Dacă este necesar- da!", dar am rugat pe cei prezenți ca în această decizie a dumnealor să fi cîntărit bine calitățile și defectele mele. Așa am fost numit primar, iar în ziua de 14 ianuarie m-am prezentat singur la primărie și, bineînțeles, am început activitatea.

REP. - Din punct de vedere economic, ce întreprinderi arădene credeți că s-ar putea încadra în principiul rentabilității ?

M.R. - Cred că în timp ce unele întreprinderi se pot rentabiliza, altele foarte repede pot ajunge sub acest indicator. În prezent rentabilitatea depinde de foarte mulți factori: prezența și

(urmare în pagina 11)

SUSPICIUNE Iran Galea

Dacă evenimentele de la 22 Decembrie 1989 au "emanat" ceva cu certitudine, acestea sînt fobiile. Nu aş putea afirma că s-au înmulţit, oricum s-au diversificat. Ar fi "peste poate" o contabilizare a lor, astfel că voi stărui asupra uneia singure: agorafobia¹⁾, acea frică de spaţiu.

Mă voi imagina în plin secol al 15-lea, cînd orice asemănare e ... pură întîmplare!

Aşadar, "acumularea agresiunilor care a lovit populaţiile Occidentului din 1348 pînă la începutul secolului al 17-lea a creat, în întregul corp social, de sus şi pînă jos, o profundă zguduire psihică ce apare în toate formele de limbaj ale timpului. - cuvinte şi imagini." ²⁾

SIMON MARMION
ÎNCORONAREA LUI CAROL CEL MARE
LA 800.

Nu cred că de la această stare de lucruri să se fi sustras maestrul Simon Marmion (1420-1489), unul dintre cei mai mari miniaturişti. El stă alături de Van der Weyden, fraţii Van Eyck şi Memling. Pe la 1454, abatele Guillaume Fillastre, convins de talentul tînrului Marmion, îl angajează să conducă ilustrarea celebrului manuscris "Les Grandes Chroniques de France", dăruit mai apoi ducelui de Bourgogne.

Din cele 90 de miniaturi ce ilustrează evenimentele cuprinse între secolele 6-15, constituind o adevărată enciclopedie a Evului Mediu, Marmion execută 40. Trebuie să precizăm că miniatura presupune un spaţiu restrictiv, adică pe o suprafaţă relativ

mică, să reprezînţi cît mai mult.

Simon Marmion frapează (din punctul de vedere al acestui excurs !) nu atît prin tehnică, desen, culoare sau compoziţie, cît prin rezoluţia "locului" destinat cerului. Comparîndu-l, fie şi numai cu maestrul cărora l-am alăturat, observăm linia orizontului localizată foarte sus, iar cerul (locul gol, Vidul³⁾), saturat cu nori derivaţi dintr-o aceeaşi formă iniţială, ce ne-ar îndrepta spre o conotaţie decorativă (inclusiv ideea repetiţiei!). O abandonăm, în favoarea următoarei suspiciuni: nu cumva maestrul era agorafob? În cele cîteva miniaturi executate de colaboratorii săi lipsesc norii - şi asta în acelaşi context compoziţional. Nu-i era frică de spaţiu, acel spaţiu ce se deschide privirii hoinare? Si "personajele" compoziţiilor "înţepă" cerul (turnuri, copaci, sulite), ca într-un exorcism altitudinal menit să atenueze frica de gol. Din această "jară a frigii" se poate ieşi pe trei căi: uita-rea, remediile şi îndrăznelile, cum le numeşte acelaşi Jean Delumeau. Maestrul a recurs la un remediu fericit, pentru că, de cele mai multe ori şi frica naşte tot monştri, dar în cazul de faţă: capodopere.

Note:

- 1)* agora (grec.) = spaţiu deschis, piaţă.
- 2) Jean Delumeau, Frica în Occident, vol. I, Meridiene, Bucureşti, 1989, pag. 40.
- 3) În pictura de pretutindeni, golul (Vidul), partea ne- (sau mai puţin) pictată ordonează compoziţia, ajungînd uneori, ca în pictura chineză, să fie unul din principiile de bază. El (Vidul, golul) apare ca un element activ permiţînd "procesul de interiorizare şi de transformare prin care orice lucru îşi întregeste fiinţa cu ceea ce nu este încă, ajungînd astfel la totalitate". (F. Cheng, în Vid şi plin, Meridiene, Bucureşti, 1983, pag. 33).

Bref

DIN ÎNVĂȚĂTURILE MARILOR CLASICI

"Mîntîi şi nu vei fi crezut.
Insistă să mîntîi pînă vei fi crezut."

(V. I. Lenin)

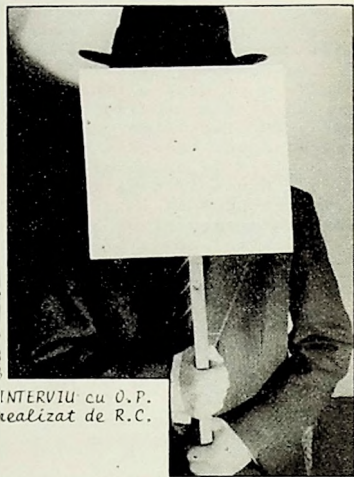

foto: mon, căţiu

INTERVIU cu O.P.
realizat de R.C.

R.C. - Ce (v-)aţi face dacă aţi fi domnul Iliescu?

O.P. - Miner.

AVEM
ÎNCREDERE ÎN EL.

TVR (fostă L): CÎTEVA TEHNICI

FILMARE ÎN PLONJEU = Unghi de filmare în care axa de filmare este de sus în jos, folosit pentru a sugera atmosfera de control, poziţia dominantă de stăpînire a situaţiei sau a unei mulţimi (ex. miting electoral).

FILMARE ÎN CONTRAPONJEU = Unghi de filmare subiectiv (de regulă se completează cu primul) în care axa de filmare este de jos în sus, folosit pentru a sugera mărţia, poziţia dominatorului asupra dominatului (ex. candidat politic participant la mitinguri electorale).

EFACT DE TRANSFOCARE = Efect dinamic de filmare pe stop-cadru prin care, de regulă, se trece rapid de la un plan general la un plan detaliu pentru a sublinia importanţa detaliului prin impresii artistice (ex. videoclipul cu trandafir).

Florin Hornoiu

CLAROBSCUR

De ce ... ? - un început de întrebare, frecvent azi, ce ar putea părea o introducere retorică; de n-ar fi de-a dreptul "înșipt în durere". De la "De ce sînt liberi teroriztii ?" - înscris cu negru pe clădirea Teatrului din orașul nostru - pînă la "De ce călcați iarba, domurilor contrademons tranti ?" (6 mai 1970, Arad) - un continuu "de ce ?" ...

De ce tăcerea ?

De ce vorbirea ?

În fața zidului orb nu există alternativă.

Dar comunicarea cu semenii - cu cei pe care-i poți numi așa - precizarea, nu atât a poziției - a fiecăruia e deja mult prea clară - cît a nuanțelor ("firma Rembrandt are șase nuanțe de alb"), o găsesc imperios necesară.

Momentul actual mi se pare o culme a absurdului, a negației, a spiritului distructiv. Minciuna sfruntată, fățișă, neambalată, a devenit monedă curentă. Omul, în România de azi - fie el om politic, scriitor, simplu cetățean, fost sau actual dizident -, e o entitate supusă "mușcăturilor" vremii: atacat, demascat, contestat, denigrat, hulit, huiduit, molestat, expulzat, răpit, admonestat, învinuit, chiar ucis - sau, ca să vedem și reversul - la fel de sinistru: aplaudat, ovaționat, idolatrizat ... Iar grupurile de oameni, masele, ele sînt, rînd pe rînd: terorizate, zdrobite, împușcate, înșelate, manipulate, drogate, frustrate, ameninșate, flătate, etichetate, vîinate, incitate, fanatizate.

A și om în România de azi e un lucru nespus de greu, mult mai greu decît în România de ieri.

În această confuzie generală - acest monstru, hibrid născut din încrucișarea comunismului persistent cu himera unei libertăți de împrumut, în acest turbure greu și lent decantant, în acest smog, licăresc totuși niște lumini: sînt PRINCIPIILE, ideile cele bune și adevărate, pe care nici o otrăvă sau drog nu le poate altera, nici un cușit sau glonte nu le poate maltrata sau ucide.

AM SEMNAT - pentru că am văzut în PROCLAMAȚIA DE LA TIMIȘOARA ideile cele bune și adevărate, quintesența unui ideal politic, social, moral. Ea e lucrarea unor oameni - ce-i drept, imperfecți, ca orice muritori -, dar am recunoscut în aceste idei puritatea spiritului, principiile iluminatoare.

Iar OAMENII ... Dincolo de orice fanatism sau optimism pueril, am convingerea că în România de azi există și oamenii de care are ea nevoie - cu-noscuși și necunoscuți -, dar toți oameni, alcătuiți dintr-un aliaj variabil de tărie morală și tandră fragilitate.

LIGIA HOLUȚĂ

foto : man, călin

(urmărire din pagina 9)

apetitul pentru muncă al muncitorilor și personalului de conducere, începînd cu echipa, secția, întreprinderea; organizarea muncii la toate nivelele (în prezent se menține centralizarea, cu nimic schimbată în bine ba chiar deloc); aprovizionarea materială este defici-

tară în aproape toate sectoarele de activitate, au dispărut contractele, repartițiile, planurile de orice fel; la multe întreprinderi s-au schimbat șefii, dar cei noi nu sînt "noi", nici în idei, nici în măsuri. Cu 40 de ore pe săptămîna prezentă într-o unitate și fără puțină transpirație nu poți fi rentabil, și de aici pînă la a ajunge la nivele de trai vest euro-

pene mai sînt multe lucruri de făcut ! Greva și desele dialoguri nu pot substitui producția și bunurile de consum, indiferent de gradul de democrație pe care îl avem

conversația

cu DOMNUL MIHAI RADU
PRIMARUL JUDEȚULUI A R A D

„...cei noi nu sînt
n o i ...”

la dispoziție ! Va trebui ca orice să fie bine întărit și măsurat după data de 20 mai ! REP. - Ce măsuri aveți în vedere pentru încurajarea agriculturii din județul Arad ?

M.R. - Fiind inginer agronom căruia i-a plăcut tot ce este agricultura propriuzisă, cît și toate domeniile care ar fi fost obligate să o sprijine, susțin și în continuare ca și în acest sector am fost falimentari, ca și industria alimentară ! Ce cred că trebuie făcut nu sînt însă lucruri nerealizabile într-o perioadă de 3-5 ani. Ca principale măsuri aș indica: un duș scoțian tuturor cadrelor din agricultură, de la ministru pînă la tractorist sau îngrijitor de animale; privatizarea mijloacelor de producție agricolă dimensionate la forța și puterea reală a fiecărei familii; dotarea cu ce se cere, nu cu ce se oferă, iar calitatea mașinilor și utilajelor să fie certificate pe o durată de folosire de minimum 5 ani, cu sigiliul de control pe motor, agregat, etc.; înlocuirea decretelor privind prețurile de vînzare și instaurarea economiei de piață; dacă vor produce mult și bine, nu vom importa produse agricole ! Avem un județ și o țară care poate să "ducă" încă cel puțin 2-3 țări ca noi ! Dar, ca și în industrie - numai cu 40 de ore pe săptămîină la care se mai adaugă și alte sărbători - , nu putem să asigurăm nici necesarul propriu pentru alimentație umană și furajarea animalelor . În final ce trebuie făcut ? Exact invers !

Inchei cu o singură concluzie: de pămînt și de animale să se ocupe numai cei care le iubesc ca pe propriii lor copii.

Reporter

I N Y H E M E D I A

REVISTA
CLUBULUI DIN ARAD

converbia

colectia

afise

I N T E R M E D I A

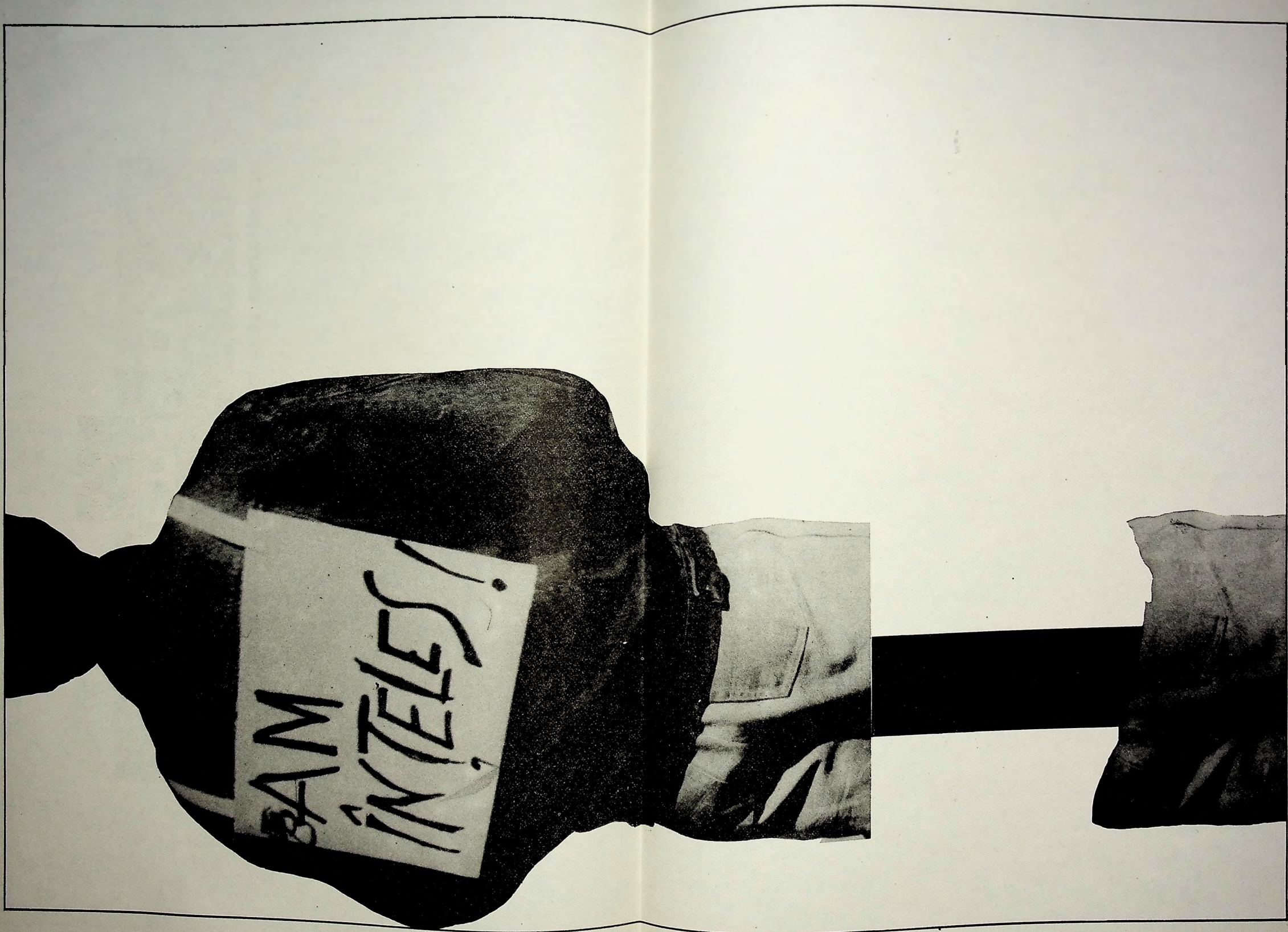
REVISTA
CLUBULUI DIN ARAD

conversația

COLECȚIA

A F I Ș E

WAM
STELNI